

KAKŠNO POT JE UBRAL RAZVOJ V ŽABJI VASI?

Žabja vas je bila na zunaj podobna mnogim drugim vasi, a navznotraj se je ni dalo primerjati z nobeno drugo vasio daleč naokoli. V Žabji vasi so namreč živeli možje in žene, ki so bili tako pametni, da so včasih celo same Butalce ugnali v kozji rog. Najpametnejši pa je bil seveda ata župan, čast in dika Žabje vasi. Zgodilo pa se je, da je nekega dne ata župan odpotoval nekam daleč obiskat neko svojo žlahto in ga dolgo časa ni bilo nazaj. Življenje v Žabji vasi je teklo naprej svojo pot, le zvečer so vaški možaki v svojih modrovanjih v gostilni pogostje omenjali županovo ime.

Pa se nekega dne župan res vrne. Navdušenim vaščanom začne z zaskrbljenim

obrazom pripovedovati, kako zaostala je Žabja vas v primeri z ostalimi bližnjimi vasi in mesti, in da je povsod na pohodu industrializacija, modernizacija, mehanizacija, specializacija in še množica drugih -acij. Nejeverno so poslušali vaščani učene županove besede in se nato z manjvrednostnim kompleksom razšli po hišah. Le občinski možje so še ostali in dolgo v noč sedeli v sejni dvorani, kjer jim je župan do potankosti razložil svoj veliki načrt: Žabja vas naj postane industrijski center svoje okolice!

Kot prvo fazo h končnemu cilju so si vaščani zadali nalogo, da na močvirju za županovo hišo zgradijo 10-nadstropno stolpnico, kjer bi uredili pisarne in pro-

store za tehnično in administrativno dokumentacijo bodočega gradišča. Stolpnico so začeli graditi takoj, in sicer kar brez načrtov, saj jih je ata župan prepričal, da bodo načrte za stolpnico naredili takrat, ko bodo v njej že imeli prostor za izdelavo načrtov, tako brez vsega pa se tudi načrtov ne da delati. Vaščani so pridno prišli za delo. In res, minil je mesec, dva in hiša bodočnosti je rasla. Iz tal sta že gledali dve nadstropji. V vaških hlevih so sicer mukale lačne krave in polja so bila porasla s plevelom, a srca vaščanov je prevevalo tisto čustvo veselja nad lepšo bodočnostjo. Kmalu je tudi mukanje krav prenehalo, kajti te so bodisi pocrkale, ali pa so jih vaščani odpeljali na trg in tam prodali. Stolpnica je zrastle do tretjega nadstropja.

Bilo je nekega jesenskega dne, ko je sneg že pobelil bližnje vrhove in so občinski možje ugotovili, da je blagajna prazna, in da se za posojilo ne morejo nikamor več obrniti. Po skupnem pridužku je župan objavil, da bodo gradnjo administrativne stolpnice začasno zaustavili. Pa je s prihajajočo zimo nastopil nov problem: kaj bomo jedli? Vaščani so namreč med letom ves svoj čas porabili za delo na stavbi, na poljih pa je najbolje uspeval plevel. Pa ata župan ni bil neumen, in je odšel osebno k Butalcem in jih prosil za pomoč. Ti so mu rade volje posodili toliko in toliko krompirja, toliko tega in toliko onega, seveda s pogojem, da bodo imeli tudi oni nekoč v prihodnosti korist od žabjevaškega industrijskega centra, in sicer v prvi vrsti, da bodo v Butale lahko napeljali topli vod. Župan jim je rade volje vse obljubil.

Nastopila je ostra zima. Čeprav je ljudi v mrzlih hišah zeblo, jih je vendar grela topla misel na lepšo bodočnost. Kakor vse na svetu mine, je tudi sneg začel naglo kopneti. Nekega jutra pa so zaprepasčeni vaščani zapazili, da se je njihova administrativna stolpnica sumljivo nagnila, in da je bil ves njihov trud zaman. Odpri se so jim oči in spoznali so, da je vsega tega kriv župan. Zato so torej stopili k njemu in zahtevali odgovor. Ta je priznal svojo napako, a takoj dodal, da je po dolgem premišljevanju v zimskih večerih prišel do zaključka, da se industrializacija Žabje vasi ne izplača, in da je vas kakor ustvarjena za kmetijstvo in razvoj živinoreje. Nato je župan dodal, da je slišal, da imajo tudi nekeje v Italiji posevno stolpnico in da bo njihova gotovo postala objekt, ki bo iz leta v leto bolj pritegoval turiste, tako da bo Žabja vas poleg vsega postala tudi turistični center. Navdušeni vaščani so se dolgo v noč veselili daljnovidne usode, ki jim je poklonila tak dar.

Danes v Žabji vasi sredi vaškega gozda građe ogromno govejo farmo, poševna stolpnica pa je še brez obiskovalcev, kajti turisti še vedno raje hodijo v Butale, kjer ima podoben turistični objekt kar pet nadstropij.

Pepi

ČASI SE SPREMENIJO

Ime mi je Alfonz Zajec. Imam dobro službo in prijetno urejen dom v vili na robu mesta. Ničesar mi ne manjka. Vas zanima, kako sem se jaz, navađen, povprečen človek, dokopal do vsega tega? No, zame je bilo vse skupaj zelo preprosto — imel sem pač srečo, da za strica nisem imel tovariša gospoda — direktorja Alfonza Leva.

Začelo se je, ko sem iskal službo. »Kaj, pravite, da niste nečak tovariša gospoda-direktorja Leva? Neumnost, tako ste mu podobni, kakor jajce jajcu. Pa še Alfonz vam je ime! Jaz vendar tovariša gospoda-direktorja dobro poznam! Ne bodite preveč skromni, ali pa morda... No, izvolite torej mesto načelnika oddelka v našem podjetju.« Ni mi šlo v glavo, kako se je vse skupaj zgodilo. Tovariša Leva sploh ne poznam. Že mogoče, da sem mu podoben, toda saj je vendar vsakdo nekemu podoben.

Na občini, kjer sem imel opravke, so me prijazno sprejeli. »Izvolite naprej, tovariš nečak tovariša gos...« — »Alfonza Leva sploh ne poznam.« — »Ustavil uradnika.« »Le zakaj ste tako skromni? Saj lahko drugi počakajo.« se je ozrl na dolgo vrsto pred okencem. Vsi so morali počakati, da sem jaz lahko uredil svojo zadevo. Uradnik mi je pri tem celo pomagal. Ko sem bil že med vrati, da bi odšel, je še zaklical za mano: »In pozdravite to...« Najprej nisem slišal ničesar več. V glavi se mi je porodila sijajna ideja. Odslej sem vedno, kadar sem se predstavljal, dodal: »Tovariš gospod-direktor ni...« Vedno je zadostovalo samo to. Sčasoma mi tistega Alfonza Leva ni bilo treba niti več omenjati. Povsod so me poznali samo še kot »tovariša nečaka tovariša gospoda-direktorja Leva.«

In tako sem danes direktor velikega podjetja. Različni ljudje prihajajo k meni in me prosijo za to in ono. Zadnjič je prišel celo Alfonz Lev.

-ror

ŠKORPIJONČKI

ZAPELJIVEC — Nedavno je v Beogradu neki študentski funkcionar tako le med svojimi kolegi delal reklamo za brezobrestna študentska posojila. »Kar vzemite posojilo! Če boste dobro polagali izpite, vam tako ne bo treba vrniti več kot 20 ali 30 odstotkov. Ne sekirajte se, če boste manj uspešni. Do takrat, ko boste morali prirediti z vračanjem posojila, boste že sijajno zaslužili. Plače gredo gor, dinar pa, kot sami veste, pada iz dneva v dan.«

REKAPITULACIJA — Pri milijnikih, ki so po službeni dolžnosti obiskali Veliko soboto na GR, smo ob 2. uri in 20 minut izvedeli naslednje: 2 obiskovalca so odpeljali v bolnišnico zaradi poškodb pri »vstopu« v dvorano, enega so odpeljali na pranje želodca, tri pa bodo predali sodniku za prekrške zaradi pretepa in namernega razbijanja steklenic in kozarcev.

PROGRAM — Zaradi »primerne« razporeditve zvočnikov so se med programom mnogi gostje zabavali z opazovanjem okolice. Tako se je npr. že takoj pri začetku podrla miza tam nekje blizu št. 90, ker so stopili nanjo, da bi vsaj videli izvajalce, če jih že slišati niso mogli.

Miloš Mikelc
piše
brez korektur

10 ZADETKOV — Najboljša uganjarka iz minulih dveh oddaj sta se odločila in zavrnila vrabca v roki — 30 tisočakov. Goloba na strehi ni težko ujeti, saj je treba le uganiti okus povprečnega televizijskega gledalca. Sicer pa, ali je trideset jurjev danes sploh še kakšen denar?

DA NE BO PREPOZNO — Na skupščini stanovančev Kolegija so precej časa posvetili — straniščem. Ugibali so, ali bi jih kazalo zaklepati ali pa puščati vedno odprta. Na priprošnje stanovanca, ki je podvomil v lastne sposobnosti pri hitrem odklepanju in ističasnem premagovanju samega sebe, so se odločili, da bo obveljala Prešernova: odprta noč in dan so... vrata.

HAPPY END ALI KAJ? — Z velikim veseljem smo brali v Delu tožarjenje na najvišjem nivoju med tovarno dušika iz Ruš in zveznim sekretariatom za industrijo pred zveznim ustavnim sodiščem. O izidu pravde pa nismo v časopisu zasledili ničesar.

PREMALO DIPLOMIRANIH INŽENIRJEV — Uredništva naših »popularnih« časopisov, revij in drugih tovrstnih publikacij iskreno obžalujejo, da nimamo še več diplomiranih strojnih inženirjev, ki bi še bolj goreče zagovarjali takšno izdajateljsko dejavnost, ki nam je pač všeč.

VRLEMU PREVAJALCU NEZADOSTNO — V petkovem Nedeljskem dnevniku se prevajalcu Tanjugovega sestavka o nemških dekleh ni posrečilo iz srbsko-hrvatskega »piši kao što govoriš« rekonstruirati pravih nemških imen, niti za avtomobilске znamke ne.

VSEVEDI — Med oddajo beograjskega TV quiza bi tekmovalci iz delovnih kolektivov skoraj neljubo presenetili prireditelje. Pri ugibanju naslovov popevk se niso niso hoteli zmotiti, tako da je bilo treba seči po manj znanih, da so jih ugnali. Tekmovalce, ki so odgovarjali na vprašanja iz jugoslovanske književnosti, so hitreje ugnali, čeprav so se bolje pripravili.

Na televizijski kulturni tribuni je obveljalo mnenje, da naša mladina pač ve, kako odbirati vredno in malo ali ničvredno literaturo, ki jo jim nudijo naše izdajateljske hiše. Stvar je jasna in enostavna: po ceni vendar!

● AKTUALNA POLEMIKA ● AKTUALNA POLEMIKA ● AKTUALNA POLEMIKA ● AKTUALNA POLEMIKA ●

SPRENEVEDANJE

V zadnji številke je Tribuna na tem mestu objavila članek I. Krefta »Pravici je zadosteno«, ki ni ne humorističen, ne satiričen, zato ne zamerite, če tudi moj ne bo.

Razumem, da obsodba P. Kanižaja na 4 mesece zapora nepogojno ni majbna stvar in da to lahko spodbudi npr. I. Krefta, da zapiše misli, ki se mu ob tem porajajo. S tem pa so seveda tudi te misli podvržene javni kritiki in moram reči, da so me ogorčile in užalostile.

Da ne bo nesporazumov, naj najprej povem svoje mnenje:

1. P. Kanižaj je v svoji »humoreski« hudo žalil in neutemeljeno obrekoval kar počez vsa naša sodišča (njegov tekst žal ne dopušča interpretacije, da gre tu le za pretiravanje, ki je v humoreski in satiri običajno; vzbuja namreč vtis, da je sprejemanje podkupnine na sodiščih splošno znano dejstvo, za kar ve tudi oblast, a sprejemanja podkupnine ne kaznuje, »kajti če bi ga, ne bi imeli dovolj sodnikov«) in bralci Tribune moramo tako pisanje, pa čeprav na humoristični strani, odločno odkloniti in obsoditi.

2. S tem svojim pisanjem je P. Kanižaj sicer storil kaznivo dejanje, vendar se mi zdi (kolikor se da presojeti na podlagi Kanižajevga teksta in poročila v Ljubljanskem dnevniku — to seveda ni ves material, na podlagi katerega je »došlo do sodišča«, da je glede na težo in okoliščine tega dejanja in glede na to, da avtor, kolikor je znano, doslej ni bil kaznovan, kazni mnogo preostaja in da bi bila verjetno upravičena obojona kazni.

Kdo drug ima morda drugačno stališče in je prav, da ga pove. Članek I. Krefta pa me je ogorčil prav zato, ker mnenja o tej zadevi sploh ne pove, ampak samo namiguje, in to na način, ki mu je težko najti ustrezen atribut (»Kdo ga je tožil? Občinsko sodišče. Kdo mu je sodil? Okrajno sodišče.«) — iz podatka, da Kanižaj sodeluje tudi v Pavlihi in tam namiguje, da sprejema zapisničarica stanovanjske komisije podkupnino, pa naj bi bilo razvidno, kako neupravičeno je bil Kanižaj obsojen. Ob tej čudoviti primerjavi Kreft ne vidi niti tega, da pa Kanižaj tu ni namigoval na podkupljivost zapisničaric stanovanjskih komisij nasploh.

Najčudovitejša pa je »problemska poanta« članka:

»Mi nismo krivi, saj ne pišemo takih satir, ne delamo takih stvari in o tem ne razmišljamo. Ne razmišljamo, vsaj glasno ne razmišljamo, in to je dobro. Kdor pa dela drugače, si je sam kriv, in prav mu je.« Njegova teza, naj nas ne skrbi toliko tisti, ki delajo (napake) in razmišljajo (naroče), ampak tisti, ki nič ne delajo in ne razmišljajo, torej teza, na katero je Kreft nekdajkrat že povsem upravičeno opozarjal, se lahko z uporabo v primerih, kot je Kanižajev, samo kompromitira.

V Ljubljanskem dnevniku je bilo o Kanižajevu obsodbi objavljeno dovolj materiala, da bi vsakdo lahko jasno povedal svoje mnenje, medtem ko pa za sprenevedanja a la »Pravici je zadosteno« in podobne nesmisle ni nobene potrebe.

M. Krivic

S člankom Matevža Krivica se v celoti strinjam.

Ivan Kreft

— No, da bom lahko vrnil zaigrane odeje in rjuhe, udariva še eno partijo. Če še to izgubim, pa naj bo, recimo, sedma stolpnica tvoja!